

CHAOS (1) *sb n a. m*

A sg chaos.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII – XIX w.

Według pojęć starożytnych pierwotna bezkształtna materia, z której powstał świat [chaos – zamieszanie wszystkich rzeczy wspolek, skąd elementa a żywioty i insze wszystkie rzeczy początek swój mają, jako poetowie o tym piszą. Mącz 51a; chaos – mieszanina Calep; mieszanina, rzeczy pomieszane; pomieszanie, zamieszanie; przeciąg placu abo czasu; zamieszanie – chaos Cn]: Bog ná początku gdy niebo y ziemię Stworzył [...]: Rozdzielił Chaos ná cztery ofády Z íwey Bołkiey rády. KlonFlis B4.

KW